הרפתקאות האיילון

אהרון שפרד - קים גמבלה

איילון, או בשם עממי "עכבר-צבי" הוא הקטן בין בעלי חיים מעלי גרה. גודלו כגודל חתול או כלב והוא חי ביערות של ארצות המזרח הרחוק, הודו, אינדונזיה, מלזיה ועוד. בסיפורי עם הוא מופיע כבעל תעלולים ונוכל.

והנה כמה סיפורים על האיילון.

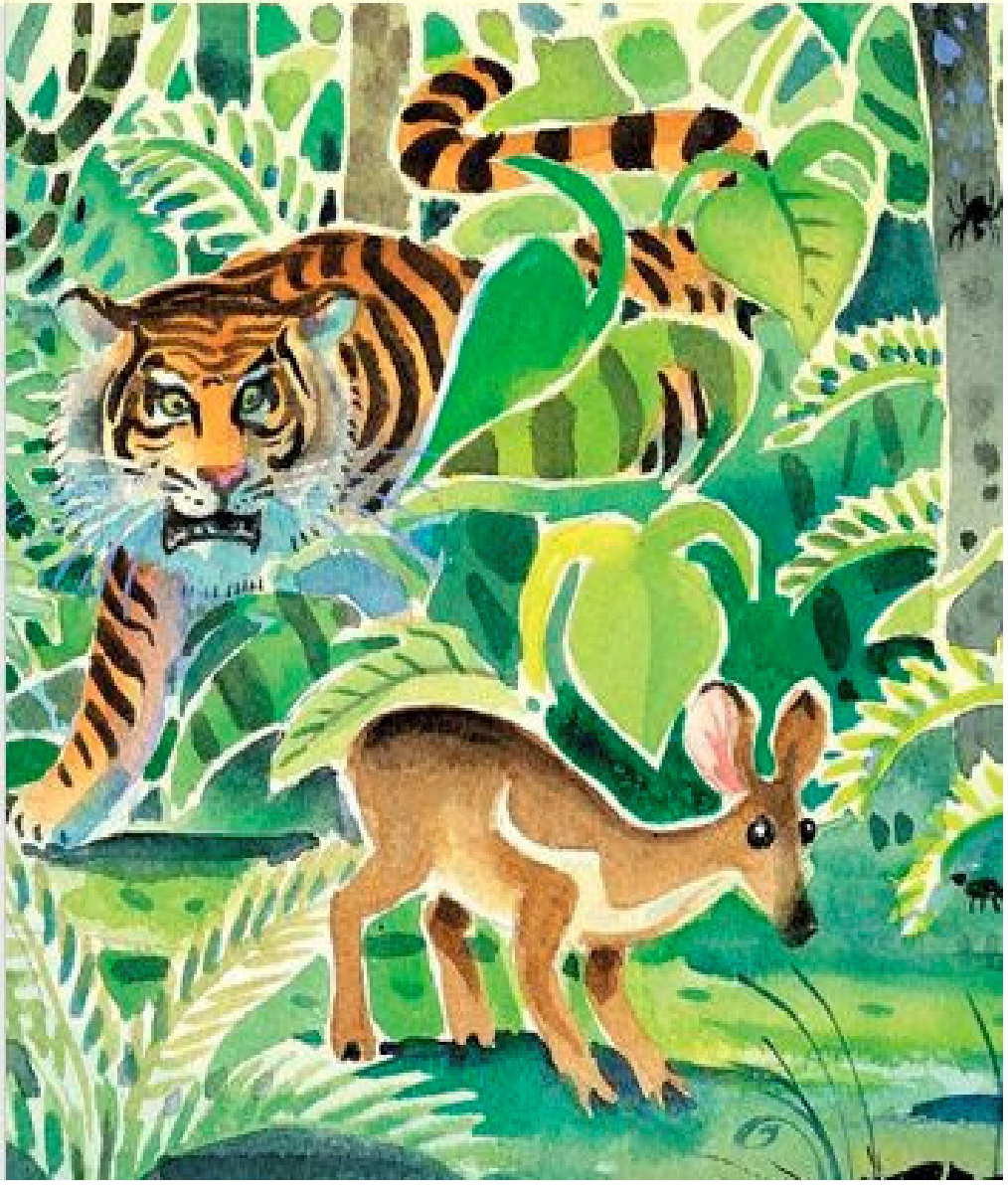

אני מהיר ונבון כמה שרק אפשר להיות.
כמה שלא תנסה, לא תוכל לתפוס אותי.

האיילון שר את השיר שלו תוך הליכה ביער.
הוא חיפש פרי טעים ונבטי צמחים רכים.
הוא אמנם היה קטן אבל לא פחד. ידע שחיות טרף רבות היו רוצות לאכול אותו, אבל קודם הן היו צריכות לתפוס אותו.
ואז שמע משהו כמו "ררר" זה היה נמר!
"שלום איילון. בדיוק נעשיתי רעב. אתה תוכל לשמש לי ארוחת ערב."
האיילון לא רצה להיות ארוחת ערב של הנמר.
הוא הביט סביב וחשב על תחבולה כלשהי.
"אני מצטער, נמר. לא אוכל להיות לך לארוחה. המלך ציווה עלי לשמור על הרפרפת שלו".
"רפרפת של המלך?" השתומם הנמר.
"כן. הנה היא" והאיילון הצביע על שלולית בוץ. "היא הטעימה ביותר שבעולם. המלך לא רוצה שמישהו יאכל ממנה."
הנמר הביט ברעבון על שלולית הבוץ.
"הייתי ברצון טועם מהרפרפת של המלך" אמר.
"או לא, לא נמר! המלך יכעס מאוד."
"רק טעימה קטנה, איילון, המלך לא ידע בכלל"
"טוב נמר, תטעם. אבל תן לי קודם ללכת מכאן, כדי שהמלך לא יאשים אותי."
"זה בסדר, איילון, תוכל ללכת"
האיילון נעלם מהר מסביבתו של הנמר.
"תחשבו רק" אמר לעצמו הנמר

"הרפרפת של
המלך!" והוא מילה
את פיו מהשלולית.
"אוך פוי! זו לא
רפרפת, זה בוץ!"
הנמר רץ דרך
היער. כעבור זמן
מה ראה שוב את
האיילון
"איילון! רימית
אותי. עכשיו אוכל
אתך לארוחת ערב"
האיילון הביט סביב
וראה קן צרעות על
עץ.
"אני מצטער נמר,
אבל אינני יכול לשמש לך לארוחה. המלך
ציווה עלי לשמור על התוף שלו."
"תוף?" אמר הנמר
"כן, הנה הוא" הצביע האיילון על קן הצרעות.
"לתוף הזה צליל היפה שבעולם. המלך לא
רוצה שמישהו יתופף עליו."
והנמר אמר "הייתי רוצה לתופף בתוף הזה"
"לא, לא נמר. המלך יכעס מאוד"!"
"רק תפוף אחד. המלך לא ידע לעולם"."
"אז טוב. אבל תן לי קודם ללכת מכאן כדי
שלא יאשימו אותי"
"טוב איילון. תוכל ללכת
עכשיו"
האיילון ברח מהר והנמר
לא ראה אותו יותר.
"תחשבו רק - תוף של
המלך" והוא הושיט את
כפו ונתן מכה.
"אוך! וי! זה לא תוף. זה
קן צרעות!"
הנמר ברח מהר אבל
הצרעות רדפו אחריו.
"אוך! אוווו!"
הוא הגיע לנחל. קפץ
פנימה ונשאר שם הרבה
זמן. בסוף הצרעות עפו

ועזבו אותו.
הנמר קפץ מהמים ורץ ביער כדי למצוא את האיילון. בסוף ראה אותו.
"איילון. רמית אותי כבר פעמיים. אבל עכשיו תהיה לארוחה שלי!"
האיילון הביט סביב ופתאום ראה בדשא נחש קוברה. הנחש הגדול שכב ישן בשקט.
"אני מצטער, נמר, אבל המלך ציווה עלי לשמור על החגורה שלו"
"חגורה של המלך?" שאל הנמר. "כן הנה היא. זו החגורה היפה ביותר שבעולם. המלך לא רוצה שמישהו יחגור אותה לפניו." והאיילן הצביע על הנחש.
"הייתי רוצה לחגור פעם חגורה כזו" אמר הנמר.
"לא! לא נמר! המלך יכעס מאוד."
"רק רגע אחת, איילון. המלך בכלל לא ידע."
"טוב, רק לרגע אחת נמר. אבל תן לי קודם ללכת כדי שלא יאשימו אותי."
"בסדר איילון. תוכל ללכת עכשיו."
האיילון נעלם מיד.

"רק תחשבו" אמר הנמר "חגורתו של המלך!" והתחיל לחגור אותה.
הנחש התעורר "שששש". הוא לא חיכה שהנמר יתעטף בו אלא התעטף בעצמו סביב הנמר, ואז לחץ בגופו על בטנו של הנמר וגם היכש אותו.
"אוך! אוך! זה בכלל לא חגורה. זה קוברה! תצילו! איילון! תציל אותי!"
אבל האיילון היה כבר רחוק. הוא הלך הלאה ושר את שירו

אני מהיר ונבון כמה שרק אפשר להיות.
כמה שלא תנסה, לא תוכל לתפוס אותי.

***

ויום אחד האיילון ירד לנהר כדי לשתות מים. אך הוא ידע שתחת פני במים יכול לשבת תנין שרק מחכה כדי לטרוף אותו. ואז בא לו רעיון ואמר בקול "מעניין האם המים חמים. אכניס רגל אחת ואבדוק."
אך הוא לא הכניס את רגלו. הוא תפס קצה של מקל בפיו ואת הקצה השני טבל בנהר. "בופ!" תנין תפס את המקל ומשך אותו אל תחת המים.

האיילון צחק "תנין טיפש! אינך מבחין בין מקל ורגל שלי?" והוא רץ לשתות במקום אחר.
וביום אחר שוב הלך האיילון לאותו מקום בנהר. הוא ראה שעל המים צף משהו שנראה כמו בול עץ. אבל האיילון ידע שתנין יכול להראות כמו בול עץ כשהוא צף על פני המים. רעיון בא לראשו של האיילון והוא אמר בקול רם "אם הבול הזה הוא תנין הוא הרי לא יודה בכך. אבל אם זה באמת בול עץ, הוא יגיד לי זאת."

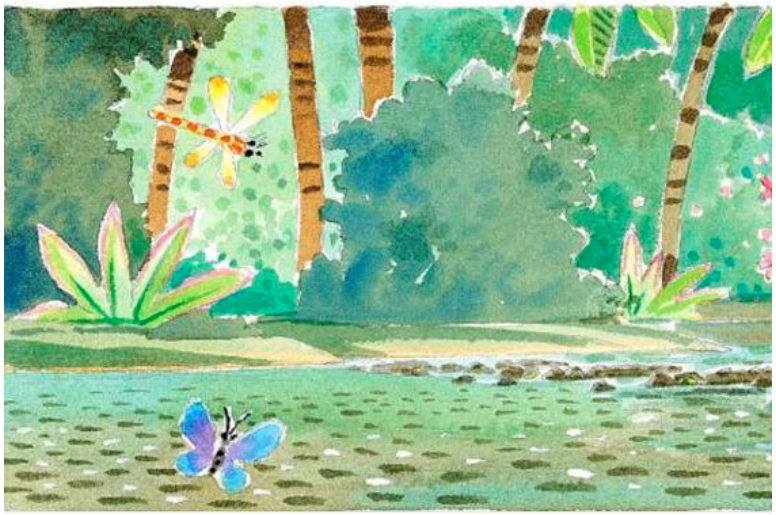

ואז שמע קול האומר "אני באמת רק בול עץ."
האיילון חייך "תנין טיפש! אתה חושב שבול

עץ יודע לדבר?" והוא ברח שוב.
ויום אחד האיילון החליט לעבור לצד שני של הנהר. הוא ידע ששם אפשר למצוא פירות בשלים ונבטים צעירים טעימים. אך הוא לא רצה שהתנין יטרוף אותו בדרך. לכן כשהגיע לשפת הנהר קרא "תנין!"
התנין התרומם מהמים "שלום איילון. באת להיות לי ארוחת בוקר?"

"לא היום, תנין. קיבלתי הוראות מהמלך. הוא רוצה שאספור את כל התנינים שבנהר."
"כך רוצה המלך?" אמר התנין "אז אמור לנו מה לעשות."

"אתם צריכים להסתדר בשורה אחת, זה לצד זה, מגדה זו של הנהר לגדה השנייה ואני אספור אתכם."
התנין אסף את כל המשפחה ואת כל החברים שלו. הם נשכבו זה ליד זה לרוחב הנהר.
האיילון קפץ על גבו של התנין הראשון וקרא "אחד." קפץ על התנין הבא וקרא "שניים". על הבא אחריו "שלוש", וכך קפץ עד שהגיע לגדה השניה של הנהר.
"אז כמה אנחנו?" שאל התנין.
"בדיוק מספיק!" ענה האיילון "וכולם טיפשים!"
והוא הלך משם תוך שירה

אני מהיר ונבון כמה שרק אפשר להיות.
כמה שלא תנסה, לא תוכל לתפוס אותי

***

אבל מעל פירות היער ונבטים האיילון אהב לאכול את הירקות מגינתו של האיכר שעבד את אדמתו סמוך ליער.
ויום אחד עמד האיילון בקצה היער והביט על שורות של הירקות.
"ממ.. איזה מלפפונים עסיסיים כאן" והוא נכנס לגינה.
"שופ!" רגלו נתפסה במלכודת. האיילון משך ומשך, אבל לא יכול היה להשתחרר.
"וי!" אמר "עכשיו האיכר יאכל אותי לארוחת צהריים שלו."
הוא ראה שהאיכר מתקרב. אבל תוך רגע בא לו רעיון לראש. הוא נשכב על הארץ ושכב כאילו קשיח לגמרי ובלי לזוז.
"ראו, ראו מה נתפס כאן" אמר האיכר "איילון! אבל הוא נראה מת."
האיכר דחף את האיילון ברגלו, אך זה לא זז.
"הוא נראה כאילו מת כבר מזמן" אמר האיכר "חבל! אני חושב שלא נוכל לבשל ולאכול אותו."

הוא הוציא את רגלו של האיילון מהמלכודת וזרק אותו אל בין עצי היער.
האיילון נפל על העשב הרך, אבל מיד קם על רגליו ורץ. הוא שמע עוד את האיכר קורא "הי! רימית אותי!"

האיילון צחק. האיכר הוא חכם אבל הוא, האיילון, הוא חכם יותר.
עברו ימים אחדים והאיילון עדיין חשב על הירקות שבגינה. יום אחד הוא הגיע שוב לקצה היער.
"ממ.." אמר "איזה דלעים יפים! ואיזה בטטות

שמנות בולטות מהאדמה."
ואז ראה משהו חדש. זה נראה כמו בן אדם, אבל הראש היה מאגוז קוקוס והגוף מגומי.
"דחליל!" אמר האיילון "איזה טיפש האיכר הזה. הוא חושב שיפחיד אותי עם דחליל? אראה לו כמה שאני נבהל!"
והאיילון ניגש לדחליל.
"קח!" אמר ונתן לו בעיטה חזקה.
אלא שאז רגלו נדבקה לדחליל. הדחליל היה מרוח בשרף של עצי גומי!
"עזוב אותי!" אמר האיילון. הוא משך ומשך. אחר כך דחף עם רגלו השנייה, אבל גם זו נדבקה לדחליל.
"שחרר אותי!" הוא קרא עוד ואחר כך דחף גם ברגליו האחוריות. אבל גם אלה נדבקו לדחליל.
"תוריד אותו!" הוא זעק ודחף ומשך אבל לא הצליח להשתחרר.
ואז ראה את האיכר מתקרב. האיילון חשב מהר, אבל שום רעיון לא בא לראשו!
"יופי" אמר האיכר "נחמד שבאת שוב לבקר אצלינו."
הוא הוריד את האיילון מהדחליל, הביא אותו הביתה ושם בלול ישן שליד הבית.
"כאן נחזיק אותך הלילה, ומחר נאכל אתך בצהריים" אמר.
האיילון לא יכול היה להירדם בלילה. הוא לא רצה שיאכלו אותו! כשהשמש עלתה הוא שכב עצוב על הארץ. ואז שמע קול.
"הי! זה האיילון. אז האיכר תפס אתך סוף-סוף. מגיע לך!"
זה היה קולו של כלב של האיכר. האיילון התחיל שוב לחשוב מהר.
"למה אתה מתכוון, כלב? האיכר לא תפס אותי."

"אז למה אתה כאן בלול?" אמר הכלב.
"כי אין מספיק מיטות בבית. האיכר מכין מסיבה למחר ואני אורח הכבוד."
"אורח הכבוד?"
השתומם הכלב "זה לא בסדר. אני שירתי אותו במשך שנים ואתה סתם גנב. אני צריך להיות אורח הכבוד במסיבה."
"אתה באמת צודק, כלב" ענה האיילון "אולי תכנס כאן במקומי? כשהאיכר יראה אתך כאן יזמין אתך כאורח הכבוד במקומי."
"באמת?" אמר הכלב "ולך לא איכפת לוותר?"
"לא, בכלל לא" ענה האיילון "זה הרי מגיע לך."

"איילון, אתה ידיד ממש. תודה לך!" והכלב שחרר את המנעול ופתח את דלת הלול.
"תהנה, כלב. תהנה במסיבה" אמר האיילון ורץ ליער. מקצה היער הביט אחורה. הוא ראה איך האיכר מסתכל על הכלב וצועק "כלב טיפש. שחררת את האיילון!"
האיילון צחק. עכשיו האיכר צריך למצוא משהו אחר לארוחת צהריים שלו."
והוא רץ לתוך היער תוך שירה שלו

אני מהיר ונבון כמה שרק אפשר להיות.
כמה שלא תנסה, לא תוכל לתפוס אותי.